

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Η ΜΑΝΤΙ ΛΟΣΟΝ ΚΟΙΤΑΞΕ ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΡΑΘΥΡΟ της κουζίνας και περίμενε να ζεσταθεί το νερό για το τσάι της. Ήταν αργά, κόντευε δέκα το βράδυ και ο γραφικός πορθμός του Ναντάκετ ήταν τυλιγμένος στο σκοτάδι. Κάπου μακριά διέκρινε ένα αχνό φως. Μάλλον κάποια βάρκα που λικνιζόταν στα νερά και το φως της δυνάμωνε όσο πλησίαζε τη στεριά. Συνέχισε να το κοιτάζει για λίγο και ύστερα γύρισε στο ντουλάπι, έβγαλε το αγαπημένο της τσάι με γεύση καραμέλα, έβαλε ένα φακελάκι στην κούπα της και πρόσθεσε το βραστό νερό.

Τα παιδιά κοιμούνται επιτέλους. Έμειναν ξύπνια μέχρι αργά γιατί είχαν ενθουσιαστεί που έρχονταν διακοπές και για την αυριανή γιορτή στο σχολείο. Νωρίτερα, η Μάντι έφτιαξε κάπκεϊκ για να τα πάει η Μπρουκ στη γιορτή. Συνήθως και η Μάντι ανυπομονούσε να έρθουν τα Χριστούγεννα. Της έφτιαχνε τη διάθεση να ζει τη μαγεία και το θαύμα των Χριστουγέννων μέσα από τα μάτια των παιδιών. Αν και φέτος τα πράγματα ήταν διαφορετικά. Ένιωθε κάπως παράξενα, ένα κενό. Πέρυσι τέτοια εποχή, μόλις είχαν χωρίσει με τον σύζυγό της και ήταν όλα μια παράνοια. Πλέον είχε πάρει επίσημα διαζύγιο και πρόσφατα έκανε νέα σχέση. Περνούσε καλά με τον Ματ, αλλά δεν ήταν

ακόμη πολύ σοβαρό, αν και οι γιορτές έχουν έναν τρόπο να τα μεγεθύνουν όλα.

Επίσης της θύμιζαν τις παλιές καλές μέρες με τον Κόρι και τα παιδιά, πράγμα που την έκανε να μελαγχολεί. Ο Κόρι είχε προχωρήσει στη ζωή του. Απ' όσο γνώριζε δεν είχε κάποιον σοβαρό δεσμό, αλλά έβλεπε άλλες γυναίκες, πολλές γυναίκες, κάτι που φαίνεται να έκανε και τα τελευταία χρόνια που ήταν παντρεμένοι. Και τα παιδιά φαίνεται να ήταν αρκετά καλά. Έπρεπε να το παραδεχτεί. Ο Κόρι ήταν πολύ καλός μαζί τους και επειδή ζούσε κοντά τα έπαιρνε τακτικά και μπορούσαν και βοηθούσαν ο ένας τον άλλον. Της Μάντι απλώς της έλειπε η παλιά ζωή τους. Το σπίτι παραήταν μεγάλο για τους τρεις τους, χωρίς τον Κόρι. Αλλά ήταν το σπίτι όπου μεγάλωσαν τα παιδιά και δεν ήθελε να τους το στερήσει. Ήξερε πόσο σημαντικό ήταν να έχουν ένα σταθερό περιβάλλον.

Έβγαλε το φακελάκι τσάι από την κούπα της και το πέταξε στα σκουπίδια. Ύστερα πήγε στο σαλόνι και κάθισε στην αγαπημένη της πολυθρόνα, άπλωσε τα πόδια και διάβασε για λίγο πριν πέσει για ύπνο. Δεν νύσταζε ακόμη. Σήμερα το εστιατόριο είχε πολλή δουλειά. Η Μάντι με τις αδερφές της, την Έμα και την Τζιλ, και τον Πολ τον σεφ είχαν το εστιατόριο Μίμι'ς Πλέις. Σκέφτηκε πόσο έξυπνη ήταν η γιαγιά τους που τους το άφησε στη διαθήκη της με τον όρο να δουλέψουν όλες μαζί για έναν χρόνο στο εστιατόριο προτού έχουν το δικαίωμα να το πουλήσουν και χαμογέλασε.

Η Τζιλ ήταν αφανής εταίρος, αφού μετά τον χρόνο επέστρεψε στο Μανχάταν, στην εταιρεία στελέχωσης που είχε με τον συνέταιρό της τον Μπίλι, που πλέον ήταν και σύζυγός της. Αλλά για την Έμα και τη Μάντι ήταν ό,τι ακριβώς χρειαζόνταν.

Και ο γάμος της Έμα είχε καταστραφεί, αλλά για πολύ διαφορετικό λόγο, αφού ο σύζυγός της μετά από τόσα χρόνια γάμου την άφησε για κάποιον άλλον. Ο Πολ ήταν ο παιδικός έρωτας της Έμα και η Μάντι χάρηκε που τα ξανάφτιαξαν όταν η Έμα ένωσε έτοιμη ψυχολογικά.

Για τη Μάντι, το Μίμι'ς Πλέις ήταν θείο δώρο. Για χρόνια ήθελε να αρχίσει και πάλι να δουλεύει, αλλά ο Κόρι δεν την άφηνε. Δεν χρειάζονταν τα χρήματα. Είχε δική του επενδυτική εταιρεία με ετήσιο τζίρο εκατομμυρίων και περηφανευόταν που η δική του σύζυγος δεν είχε ανάγκη να δουλεύει. Αλλά η ίδια η Μάντι το είχε ανάγκη. Είχε ανάγκη να νιώσει χρήσιμη και να κάνει κάτι δύσκολο σαν πρόκληση. Κι αυτό το βρήκε στο εστιατόριο.

Όταν ήταν στο κολέγιο η Έμα είχε δουλέψει σερβιτόρα, γι' αυτό είχε κάποια εμπειρία. Και η Τζιλ είχε δουλέψει μπαρτέντερ. Συγκριτικά η Μάντι ήταν η πιο άπειρη αφού δεν είχε δουλέψει ποτέ σε εστιατόριο, οργάνωνε όμως πολλές τοπικές φιλανθρωπικές εκδηλώσεις, εμπειρία που αποδείχθηκε πολύτιμη όταν άρχισαν να εστιάζουν περισσότερο σε γαμήλιες δεξιώσεις και άλλες εκδηλώσεις.

Η Μάντι βολεύτηκε στην άνετη γαλάζια πολυθρόνα της και σκεπάστηκε με μια μαλακή ζεστή κουβέρτα. Κοίταξε το βιβλίο που την περίμενε στο τραπεζάκι, αλλά ήταν πολύ κουρασμένη για να διαβάσει, κι έτσι αποφάσισε να δει τι έπαιζε στο κανάλι της Χόλμαρκ. Οι χριστουγεννιάτικες ταινίες τής έφτιαχναν πάντοτε τη διάθεση. Πήρε το τηλεκοντρόλ και άνοιξε την τηλεόραση. Ξαφνικά άκουσε ένα πνιχτό γέλιο, λόξιγκα και δεύτερο πνιχτό γέλιο, λίγο δυνατότερο αυτή τη φορά.

Κοίταξε το τεράστιο στολισμένο δέντρο στη γωνία, δίπλα

από τη μεγάλη τηλεόραση. Τα πνιχτά γέλια έρχονταν από πίσω του. Τα παιδιά μάλλον ξανακατέβηκαν κρυφά τις σκάλες όσο η Μάντι ήταν απασχολημένη στην κουζίνα και τρύπωναν στην αγαπημένη τους κρυψώνα. Η Μάντι σηκώθηκε και είδε τέσσερις πατούσες να εξέχουν κάτω από το δέντρο. Τα παιδιά ήταν ξαπλωμένα ανάσκελα κάτω από το δέντρο και χάζευαν τα φώτα και τα στολίδια.

Η Μάντι ήξερε πόσο όμορφα ήταν στην κρυψώνα τους. Εκείνη τους είχε πει ότι με τις αδερφές της τρύπωναν με τις ώρες πίσω από το δέντρο, κοίταζαν τα φωτάκια που αναβόσβηναν, ζούσαν με την ψυχή τους το πνεύμα των γιορτών και έκαναν όνειρα για το μέλλον. Ήταν ένα αίσθημα μαγικό και χάρηκε πολύ που το ζούσαν και τα παιδιά της. Τώρα όμως ήταν ώρα για ύπνο.

«Σας βλέπω και σας ακούω και τους δυο σας. Βγείτε έξω αμέσως και πίσω στα κρεβάτια σας. Είναι πολύ αργά».

Τα γέλια σταμάτησαν και μετά από λίγο τα κλαδιά του δέντρου άρχισαν να κουνιούνται.

«Μαμά, είναι τόσο ωραία εδώ. Δεν ξέρεις πόσο!» είπε ο Μπλέικ.

«Το ξέρω, αγάπη μου. Τώρα πήγαινε στο κρεβάτι σου. Θα έχεις πολλές μέρες να κρυφτείς πίσω από το δέντρο τον μήνα των γιορτών».

Η Μάντι πήγε τα παιδιά επάνω και προτού ξανακατέβει βεβαιώθηκε ότι ήταν ξαπλωμένα στα κρεβάτια τους. Μόλις είχε ξαναβολευτεί στην πολυθρόνα της χτύπησε το κινητό της. Ήταν η αδερφή της η Τζίλ.

«Τέλειος συγχρονισμός. Μόλις έβαλα τα παιδιά για ύπνο».

Συζήτησαν για λίγο, είπαν τα νέα τους, αλλά μετά η Τζίλ

σώπασε. Ήταν κάπως ασυνήθιστο για την Τζιλ να τηλεφωνεί τόσο αργά. Συνήθως μιλούσαν το πρωί.

«Όλα καλά;» ρώτησε η Μάντι.

«Ναι! Μια χαρά. Μιλούσαμε με τον Μπίλι και... βασικά θυμήθηκα που είπες ότι μπορούμε να μείνουμε μαζί σου όποτε θέλουμε και ότι είχες άπειρο χώρο τώρα που έφυγε ο Κόρι».

«Ναι, θέλετε να έρθετε για το Πανηγύρι του Ναντάκετ;» Το είχαν συζητήσει πριν από καιρό. Το πρώτο Σαββατοκύριακο του Δεκεμβρίου γινόταν το περίφημο Χριστουγεννιάτικο Πανηγύρι του Ναντάκετ, και όλα τα μαγαζιά στόλιζαν τις βιτρίνες τους για τις γιορτές και τα εστιατόρια ξανάνοιγαν ή δούλευαν όλο το Σαββατοκύριακο προτού κλείσουν οριστικά για τον χειμώνα.

«Ναι. Αν δεν έχεις πρόβλημα θέλαμε να έρθουμε την Πέμπτη το μεσημέρι».

«Φυσικά. Χρειαζόμαστε και βοήθεια στο εστιατόριο. Θα είναι ζόρικο Σαββατοκύριακο».

«Θαυμάσια. Θα έχει πλάκα να ξαναμπώ στην μπάρα. Και ο Μπίλι θέλει να βοηθήσει». Η Μάντι το σκέφτηκε λίγο. Ο Μπίλι Καρμανέτι ήταν ψηλός, μελαχρινός και ιδιαίτερα γοητευτικός. Θα άρεσε πολύ στις πελάτισσες.

«Ίσως τον βάλουμε στην υποδοχή, να καλωσορίζει τους πελάτες».

Η Τζιλ γέλασε. «Ό,τι πρέπει. Αν δεν σε πειράζει, θα θέλαμε να μείνουμε μερικές εβδομάδες. Μέχρι και την παραμονή της Πρωτοχρονιάς, αν δεν είναι πολύ. Αν δεν γίνεται, θα μείνουμε στο Γουάιτ Έλεφαντ».

Ξαφνικά η διάθεση της Μάντι έφτιαξε ακόμη περισσότερο. «Να με πειράζει; Αστειεύεσαι; Θα είναι υπέροχο να σας έχω

εδώ ολόκληρο τον Δεκέμβρη. Για να είμαι ειλικρινής, θέλω κι εγώ παρέα. Η εποχή των γιορτών είναι λίγο δύσκολη ψυχολογικά».

«Το σκεφτόμουν κι εγώ. Σίγουρα θα σου φτιάξουμε τη διάθεση. Θα κάνουμε ό,τι κάνουν στις γιορτές – θα ψήσουμε γλυκά, θα μαγειρέψουμε, θα πάμε για χριστουγεννιάτικα ψώνια, θα χαλαρώσουμε και θα πιούμε καλό κρασί. Ανυπομονώ να τα πούμε από κοντά και με την Έμα και τον Πολ. Θα είναι τα ιδανικά Χριστούγεννα».

Μίλησαν για μία ώρα περίπου, μέχρι που άρχισαν και οι δύο να χασμουριούνται. Η Μάντι έκλεισε το τηλέφωνο, ανέβηκε επάνω και ξάπλωσε στο κρεβάτι. Είχε χαλαρώσει και για πρώτη φορά εδώ και καιρό ανυπομονούσε για κάτι.

Το επόμενο πρωί η Μάντι άφησε τα παιδιά στο σχολείο και όταν πήρε τη Μέιν Στριτ με προορισμό το εστιατόριο χτύπησε το κινητό της. Χαμογέλασε και απάντησε.

«Γεια σου, Ματ».

«Καλημέρα». Η πλούσια, βραχνή φωνή του ήταν ένα από τα πρώτα πράγματα που είχε προσέξει επάνω του. Είχε σταματήσει το κάπνισμα πριν από χρόνια, αλλά είχε ακόμη μια βραχνάδα. «Μήπως μ' άκουσες χθες βράδυ στ' ανοιχτά; Πήγαμε για νυχτερινό ψάρεμα και στην επιστροφή περάσαμε κοντά από το σπίτι σου. Αναβόσβησα τα φώτα και πάτησα την κόρνα. Δεν ήθελα να πάρω τηλέφωνο, ήταν αργά, γύρω στις δέκα».

Η Μάντι γέλασε. «Είδα μια βάρκα, αλλά δεν έκανα τη σύνδεση ότι ήσουν εσύ. Πώς πήγε;»

«Δεν πιάσαμε τίποτα, αλλά είχε πλάκα. Είχα καιρό να δω τον Κέβιν, ήπιαμε μπίρες και τα είπαμε. Ήταν πολύ ωραία. Πήρα να δω αν ισχύει ακόμη το βραδινό απόψε».

«Ναι, εννοείται. Τα παιδιά τα έχει ο Κόρι σήμερα και ανυπομονώ». Η Μάντι τα λάτρευε τα παιδιά της, αλλά εκτιμούσε και τον χρόνο που περνούσαν με τον Ματ καθώς ήταν και οι δύο τόσο πολυάσχολοι που βλέπονταν μια-δυο φορές την εβδομάδα.

«Ωραία, θα περάσω γύρω στις εφτά και βλέπουμε τότε πού θέλουμε να πάμε, ανάλογα με τη διάθεση. Ίσως στο Γκάσλαϊτ». Ήταν από τα αγαπημένα τους εστιατόρια.

Όταν η Μάντι έκλεισε το τηλέφωνο και έφτασε στο Μίμι'ς Πλές χαμογελούσε ακόμη. Τα πράγματα πήγαιναν καλά με τον Ματ. Είχαν αρχίσει να βγαίνουν πρόσφατα. Εκείνος πήγαινε συχνά στο εστιατόριο με φίλους για βραδινό ή πολλές φορές και μόνος του μετά τη δουλειά. Συνήθως έτρωγε στο μπαρ και όταν δεν είχε δουλειά κουβέντιαζαν. Έτσι έμαθε ότι η Μάντι μόλις πήρε διαζύγιο. Αν και η Μάντι είχε καταλάβει μήνες τώρα ότι ενδιαφερόταν, είχε ξεκαθαρίσει ότι δεν ήταν έτοιμη για σχέσεις.

Ήταν μετά τον γάμο της αδερφής της, της Τζιλ, τον Αύγουστο, που είδε τον Ματ με άλλο μάτι. Και ένωσε επιτέλους έτοιμη, σε αντίθεση με τον πρώην σύζυγό της, τον Κόρι, που δεν πέρασε ούτε μέρα προτού αρχίσει να ξαναβγαίνει. Αν και ήταν η Μάντι που ζήτησε διαζύγιο, για καιρό ένοιωθε να την πονάει όταν τον πετύχαινε έξω με άλλες. Και κάθε φορά φαινόταν να βγαίνει και με κάποια νεότερη. Η πιο πρόσφατη κατάκτησή του, η Χάνα, ήταν μόλις είκοσι τριών. Είχε μάθει από κοινούς φίλους ότι ο Κόρι ήταν πολύ περήφανος γι' αυτό. Όλοι βέβαια

θεωρούσαν ότι ήταν ηλίθιος και ότι μάλλον η Χάνα τον ήθελε μόνο για τα λεφτά του.

Η Μάντι θεώρησε ότι ήταν αλήθεια μέχρι κάποιο βαθμό, αλλά ο Κόρι ήταν και γοητευτικός. Ήταν γυμνασμένος, ματαιόδοξος και είχε ακόμη πολύ ωραία μαλλιά. Η Μάντι αναστέναξε. Δεν της έλειπε τόσο ο Κόρι όσο αυτό που είχαν παλιά. Ήταν μια δεμένη, ευτυχισμένη οικογένεια και της άρεσε πολύ που στο βραδινό μιλούσαν για τη δουλειά του. Όμως αυτές οι μέρες είχαν περάσει.

Από τότε που τα έφτιαξε με τον Ματ, διαπίστωσε ότι ήταν ωραία αλλαγή να τη ρωτάει και εκείνη κάποιος πώς ήταν η μέρα της. Τώρα με το Μίμι'ς Πλεις είχαν πάντα κάτι να συζητήσουν και της άρεσε πολύ να ακούει και τον Ματ να μιλάει για την επιχείρηση με σκάφη που είχε. Συζητούσαν και γελούσαν πολύ μαζί και της άρεσε. Για την ώρα, τα πράγματα πήγαιναν πολύ καλά. Μάλιστα συχνά ανησυχούσε γιατί έμοιαζαν όλα υπερβολικά εύκολα και αβίαστα.

Η Έμα και η Τζιλ της είπαν να μην περιοριστεί και να αρχίσει να βγαίνει και με άλλους. Τον συμπαθούσαν τον Ματ, αλλά ανησυχούσαν καθώς η σχέση τους σοβάρευε πολύ γρήγορα. Η Μάντι τις καταλάβαινε, όμως δεν υπήρχε άλλος που να της είχε τραβήξει την προσοχή και να θέλει να βγει μαζί του. Τους είπε λοιπόν ότι προχωρούσαν αργά και ότι απλώς τους άρεσε να περνούν χρόνο μαζί. Δεν ήθελε να αλλάξει αυτό.

Έφτασε στο Μίμι'ς Πλεις αρκετά νωρίς και ήταν εκεί μόνο ο Πολ που έλεγχε τις προμήθειες στην κουζίνα για να κάνει μια μεγάλη παραγγελία. Η πελατεία ήταν πολύ αυξημένη σε σχέση με τα προηγούμενα χρόνια και περίμεναν ότι η κίνηση αυτό

το Σαββατοκύριακο θα ήταν ακόμη μεγαλύτερη από πέρυσι. Η Έμα και ο Πολ προετοιμάζονταν μήνες για να πάει καλά το Σαββατοκύριακο του πανηγυριού.

Ο Πολ πραγματικά είχε ξεπεράσει τον εαυτό του με μερικά από τα νέα πιάτα που μπήκαν στο ανανεωμένο μενού και είχαν προγραμματίσει γιορτινό δείπνο για την Πέμπτη το βράδυ, προτού ξεκινήσει και επίσημα το πανηγύρι την Παρασκευή. Το είχε σκεφτεί η Έμα, και η Μάντι συμφώνησε αμέσως. Στην αρχή ο Πολ ήταν λίγο διστακτικός αλλά πείστηκε όταν του θύμισαν ότι θα είχε απόλυτη ελευθερία να πειραματιστεί με το μενού, να αφήσει την έμπνευσή του να τον καθοδηγήσει. Έτσι, η πρώτη του πρόταση ήταν να επικοινωνήσουν με το οινοποιείο Τσαρλς Κρουγκ, ένα από τα αγαπημένα της Έμα, και να δουν αν ήθελαν να συνεργαστούν και να τους προτείνουν κάποια κρασιά για το μενού.

Δουλειά της Μάντι ήταν να δημιουργήσει μερικά πιάτα α λα καρτ, ενώ ο Πολ κατέληγε στο ταμπλ ντοτ που θα πρόσφεραν το Σαββατοκύριακο. Θα ήταν φιξ τιμή για δείπνο τεσσάρων πιάτων, με επιλογή ορεκτικού, σαλάτας, κυρίως και γλυκού που θα συνοδεύονταν προαιρετικά με ένα μπουκάλι κρασί. Η Μάντι έφτιαξε διαφημιστικά φυλλάδια, τυπωμένα και ηλεκτρονικά, και τα έστειλε σε τοπικά ξενοδοχεία και ξενώνες.

Έτσι εξασφάλισαν αρκετές κρατήσεις για το Σαββατοκύριακο και ήταν σίγουρη ότι οι πελάτες χωρίς κράτηση θα ήταν περισσότεροι απ' ό,τι συνήθως γιατί η Μείν Στριτ θα ήταν γεμάτη με τόσο κόσμο που θα πηγαινοερχόταν και θα χάζευε τις στολισμένες βιτρίνες. Δεν μπορεί, κάποια στιγμή θα τους άνοιγε η όρεξη.

Στενοχωριόταν που φέτος δεν θα μπορούσε να πάει κι εκεί-

νη να δει τις βιτρίνες. Το Πανηγύρι του Ναντάκετ ήταν από τις αγαπημένες της εορταστικές εκδηλώσεις και με τα παιδιά το είχαν παράδοση να φορούν τους καινούργιους χειμωνιάτικους σκούφους και τα γάντια και να πηγαίνουν το Σάββατο το μεσημέρι στο κέντρο για να βιώσουν το πνεύμα των γιορτών. Και ήταν ακόμα πιο εντυπωσιακό όταν ήξεραν ότι θα χιονίσει και οι πρώτες νιφάδες άρχιζαν να πέφτουν γύρω τους.

Η αγαπημένη τους στιγμή στη μέρα ήταν ο Άγιος Βασίλης που ερχόταν με το σκάφος της ακτοφυλακής. Αποβιβαζόταν στην προβλήτα και μετά τον μετέφεραν οδικώς στο Τζάρεντ Κόφιν Χάους όπου τα παιδιά περίμεναν στη σειρά για να καθίσουν στην αγκαλιά του. Η Μπρουκ και ο Μπλέικ δεν ήταν πια σε ηλικία να θέλουν να καθίσουν στην αγκαλιά του, αλλά τους άρεσε να βλέπουν τον Άγιο Βασίλη να έρχεται από τη θάλασσα αλλά και να περιφέρονται στην πόλη, να ψωνίζουν και να δοκιμάζουν τις λιχουδιές που πρόσφεραν τα μαγαζιά για να προσελκύσουν πελάτες.

Ευτυχώς η Έμα την είχε πείσει να πάει και φέτος με τα παιδιά. Στην αρχή είχε κανονίσει να τα αφήσει στον Κόρι για το Σαββατοκύριακο και να μην πάνε στις εκδηλώσεις, αλλά η Έμα και η Τζιλ της είπαν ότι θα τα κατάφερναν και χωρίς εκείνη για μερικές ώρες το μεσημέρι του Σαββάτου. Έτσι, συνεννοήθηκαν με τον Κόρι να της πάει τα παιδιά το πρωί και να περάσει να τα ξαναπάρει λίγο πριν η Μάντι φύγει για το εστιατόριο.

Η Μάντι χαιρέτησε τον Πολ και πήγε στο γραφείο της, βολεύτηκε στην καρέκλα και άνοιξε τον υπολογιστή και την ατζέντα της. Κάθε Δευτέρα κοίταζε τους λογαριασμούς και τους πλήρωνε. Τελείωνε και με τον τελευταίο, του ρεύματος, όταν ξαφνικά κοίταζε από το παράθυρο. Η καρδιά της σκίρτη-

σε όταν είδε νιφάδες χιονιού να χορεύουν και να στροβιλίζονται στον αέρα. Ήταν μόλις η δεύτερη φορά που είχε χιονίσει φέτος. Η πρώτη ήταν λίγο πριν από την Ημέρα των Ευχαριστιών. Έλεγε την πρόγνωση του καιρού στο κινητό της και είδε ότι δεν περίμεναν να χιονίσει πολύ. Θα είχε κρύο αλλά ο ουρανός θα ήταν καθαρός όλη την υπόλοιπη εβδομάδα με πιθανότητα να χιονίσει λίγο το Σαββατοκύριακο. Με άλλα λόγια θα είχε τον ιδανικό καιρό για το Χριστουγεννιάτικο Πανηγύρι του Ναντάκετ.

Πήρε τη στοίβα με τους σφραγισμένους φακέλους και είπε στον Πολ ότι θα πεταγόταν στο ταχυδρομείο. Ήταν πολύ κοντά με τα πόδια, δίπλα στην προβλήτα, στη Φέντεραλ Στριτ. Νιφάδες χιονιού στροβιλίζονταν ακόμη γύρω της και η Μάντι άρχισε να νιώθει το πνεύμα των γιορτών. Ήταν Δευτέρα, η μέρα με τη λιγότερη δουλειά στο εστιατόριο. Στον δρόμο για το Μίμι'ς Πλέις, σταμάτησε στο Κόρνερ Τέιμπλ για να πάρει καφέ. Πήρε και για την Έμα και τον Πολ.

Η Έμα, που μόλις είχε φτάσει κι εκείνη, χαμογέλασε όταν είδε τη Μάντι να μπαίνει με τους καφέδες.

«Α, ευχαριστώ. Άργησα και δεν είχα χρόνο να σταματήσω για καφέ». Είχαν πολύ καλό καφέ στο εστιατόριο, αλλά είχε άλλη χάρη όταν τον έπαιρναν απέξω, ιδίως όταν η Μάντι ξόδευε κάτι παραπάνω και έπαιρνε τον καπουτσίνο караμέλα.

«Είδες τον καιρό; Περιμένουν κι άλλα χιόνια το Σαββατοκύριακο».

Η Έμα χάρηκε. «Όχι, δεν τον είδα. Θαυμάσια. Ανυπομονώ. Το ίδιο και ο Πολ και είπε ότι πάνε όλα μια χαρά με τον Τζάρρεντ. Χαίρεται που θα έχει βοήθεια το Σαββατοκύριακο».

Ο Τζάρρεντ Χόθορν ήταν η πιο πρόσφατη πρόσληψη. Είχε

ξεκινήσει πριν από αρκετούς μήνες ως βοηθός σεφ και ήταν το δεξί χέρι του Πολ. Ήρθε με τις καλύτερες συστάσεις μετά από μία πενταετία στον ίδιο ρόλο σε άλλο εστιατόριο του Ναντάκετ που πρόσφατα πουλήθηκε και άλλαξε ιδιοκτησία. Η Μάντι δεν τον ήξερε πολύ καλά, γιατί ο Τζάρνεντ ήταν πολύ εσωστρεφής, αλλά φαινόταν αρκετά ευχάριστος. Και έβλεπε ότι αρκετές σερβιτόρες ήταν τσιμπημένες μαζί του.

Ο Τζάρνεντ ήταν γύρω στα τριάντα και τόσο ωραίος που σου έκοβε την ανάσα, με μελαχρινά μαλλιά λίγο μακρύτερα από το κανονικό, βαθυπράσινα μάτια με έντονες βλεφαρίδες, θεληματικό πιγούνι με λακκάκι. Αν η Μάντι ήταν λίγο νεότερη μάλλον θα τον ερωτευόταν κι εκείνη.

Ο Τζάρνεντ φερόταν σαν να μην ήξερε πόσο ωραίος ήταν και σε αντίθεση με άλλους στο προσωπικό της κουζίνας που πολλές φορές δεν συμπεριφέρονταν καλά στις σερβιτόρες, ήταν πάντοτε φιλικός με όλες, κάτι που τους φούντωνε ακόμη περισσότερο το ενδιαφέρον. Φλέρταραν συνεχώς μαζί του, αλλά φαινόταν να μην το καταλαβαίνει και έμενε εστιασμένος στη δουλειά του.

«Η Τζίλ και ο Μπίλι έρχονται την Τετάρτη το μεσημέρι και θα μείνουν μέχρι την παραμονή της Πρωτοχρονιάς. Θέλουν να βοηθήσουν μάλιστα από αυτό το Σαββατοκύριακο. Μπορούμε να βρούμε δύο θέσεις για το δείπνο της Πέμπτης; Σκέφτηκα μήπως μπορείς να τους βάλεις στο τραπέζι μας». Η Μάντι και η Έμα θα επέβλεπαν το εορταστικό δείπνο αλλά σκόπευαν να καθίσουν κι εκείνες για φαγητό. Η Μάντι ήξερε ότι μόλις κάθονταν όλοι οι καλεσμένοι θα ήταν εύκολο για τις σερβιτόρες με το φιξ μενού. Και ότι μπορούσαν να πεταχτούν να βοηθήσουν όπου χρειαζόταν.

«Αλήθεια; Α, ωραία. Θα είναι μια χαρά. Ναι, φυσικά μπο-

ρούμε να τους βρούμε θέση. Θα πω στον Πολ να υπολογίσει δύο άτομα παραπάνω».

Η Μάντι και η Έμα είχαν και οι δύο καθήκοντα μανάτζερ, βοηθούσαν όπου χρειαζόταν και έκαναν λίγο απ' όλα. Η Έμα περνούσε τον περισσότερο χρόνο στην τραπεζαρία και την κουζίνα, φρόντιζε να βγαίνουν τα πιάτα στην ώρα τους και να ελέγχει ότι οι πελάτες έμεναν ικανοποιημένοι από το φαγητό τους. Η Μάντι διαχειριζόταν περισσότερο τα διοικητικά, τις κρατήσεις και την υποδοχή των τακτικών πελατών.

Η πρώτη πελάτισσα της ημέρας ήταν η Κόνι Μπόιλ, μια από τις αγαπημένες και πιο πιστές του μαγαζιού. Ήταν μάλιστα από τις καλύτερες φίλες της γιαγιάς τους και ζούσε στο Ντόβερ Φολς, το γηροκομείο όπου είχε πάει και η γιαγιά τους προς το τέλος. Η Κόνι ήταν γύρω στα ογδόντα, πολύ δραστήρια και κοινωνική. Ερχόταν δυο-τρεις φορές την εβδομάδα, συνήθως με φίλες της, αλλά και μόνη, ιδίως τα μεσημέρια.

«Γεια, Κόνι, χαίρομαι που σε βλέπω. Θέλεις να καθίσεις στο μπαρ; Ή στην τραπεζαρία δίπλα σε παράθυρο;»

Η Κόνι το σκέφτηκε για λίγο. «Δουλεύει απόψε η Τζίνα;»

«Όχι, έχει ρεπό και συνήθως δουλεύει απογευματινή». Η Τζίνα ήταν βοηθός μανάτζερ και υπεύθυνη για το μπαρ. Ήταν πολύ ικανή και αντικαθιστούσε τη Μάντι και την Έμα όταν είχαν ρεπό. Είχε μεγάλη εμπειρία και προτού μετακομίσει στο Ναντάκετ είχε εργαστεί στα καλύτερα ιταλικά εστιατόρια της Βοστόνης.

«Εντάξει, τότε θα καθίσω στο τραπέζι δίπλα στο παράθυρο, παρακαλώ». Η Μάντι χαμογέλασε, πήρε έναν κατάλογο και οδήγησε την Κόνι σε ένα μικρό, κομψό τραπέζι δίπλα σε ένα όμορφο τρίφατσο παράθυρο που έβλεπε στη Μείν Στριτ. Ήξερε

ότι αν δούλευε η Τζίνα, η Κόνι θα είχε επιλέξει το μπαρ. Η Τζίνα το έβγαζε αυτό στους πελάτες, μάλιστα πολλοί ήξεραν το πρόγραμμα της και έρχονταν επί τούτου για να καθίσουν στο μπαρ και να πιάσουν κουβέντα μαζί της. Η Τζίνα τους έκανε να νιώθουν πως είναι φίλοι και τους άρεσε πολύ να συζητούν μαζί της.

«Ανυπομονείς για το πανηγύρι το Σαββατοκύριακο; Ή θα μείνεις μέσα για να αποφύγεις την πολυκοσμία;» ρώτησε η Μάντι. Ήξερε ότι πολλοί ντόπιοι καταλάβαιναν πόσο σημαντικό ήταν το πανηγύρι για το νησί, αλλά ήταν και δίκικο μαχαίρι αφού ο κόσμος που μάζευε ήταν σχεδόν ίδιος με το καλοκαίρι και πολλοί το απέφευγαν.

Η Κόνι γέλασε. «Φυσικά. Δεν βλέπω την ώρα. Εγώ και κάτι φίλες μου είμαστε σε χορωδία που λέει τα κάλαντα. Το κάνουμε κάθε χρόνο».

Η Μάντι σκέφτηκε την Κόνι να λέει τα κάλαντα και χαμογέλασε. Κάθε χρόνο μια ομάδα ντόπιων περιφερόταν στα πλακόστρωτα του κέντρου και έλεγε γιορτινά τραγούδια.

«Ακούγεται πολύ διασκεδαστικό».

«Είναι υπέροχο! Μάλλον θα περάσουμε για μεσημεριανό το Σάββατο ή την Κυριακή».

«Ωραία, θα σας περιμένουμε». Η Μάντι της έδωσε τον κατάλογο και είπε ότι θα ερχόταν να την εξυπηρετήσει αμέσως η Στέισι.

Για μεσημέρι Δευτέρας είχε περισσότερη δουλειά απ' ό,τι συνήθως. Ερχόταν συνεχώς κόσμος και σύντομα η τραπεζαρία γέμισε και έβαλαν λίστα αναμονής. Η Μάντι υπέθεσε ότι είχαν αρχίσει να έρχονται ήδη οι επισκέπτες για το Σαββατοκύριακο. Είδε ότι η Κόνι άφησε την πιστωτική κάρτα της πάνω στον λογαριασμό και επειδή ήξερε ότι η Στέισι είχε πάει στην κουζίνα

να φέρει μια παραγγελία, πήγε εκείνη να εξυπηρετήσει την Κόνι.

«Πώς ήταν το φαγητό;» τη ρώτησε η Μάντι και πήρε τον λογαριασμό και την πιστωτική κάρτα.

«Πεντανόστιμο όπως πάντα, καλή μου. Όπως ξέρεις, συνήθως παραγγέλνω το ίδιο. Έχετε τις καλύτερες μελιτζάνες αλλά παρμεζάνα στο νησί».

Η Μάντι χαμογέλασε. Ήξερε ότι η Κόνι λάτρευε τις μελιτζάνες. Όταν πρωτοξεκίνησε στο εστιατόριο είχε ξαφνιαστεί που οι περισσότεροι τακτικοί πελάτες επέλεγαν μονίμως μόνο ένα-δυο πιάτα.

«Ευχαριστούμε πολύ. Είναι και μένα από τα αγαπημένα μου. Επιστρέφω αμέσως με την κάρτα σου».

Μετά από λίγο επέστρεψε με την κάρτα και την απόδειξη και τις άφησε στο τραπέζι μαζί με ένα στυλό για να υπογράψει η Κόνι. Εκείνη φαινόταν σκεφτική όταν έπιασε το στυλό. Η Μάντι ετοιμαζόταν να πάει να χαιρετήσει μια παρέα που περίμενε να τη βάλουν να καθίσει όταν η Κόνι είπε: «Πολύ κρίμα για τον σύζυγο της Στέισι. Είναι η χειρότερη εποχή του χρόνου να σε απολύσουν και έχουν και τρία μικρά παιδιά. Ελπίζω να βρει κάτι σύντομα. Είναι καλό κορίτσι η Στέισι».

Η Μάντι αιφνιδιάστηκε. Δεν είχε μάθει για την απόλυση. Δεν ήξερε τι να πει. Κούνησε αμήχανα το κεφάλι. «Όντως, η χειρότερη εποχή». Συνειδητοποίησε ότι δεν ήξερε τι δουλειά έκανε ο σύζυγος της Στέισι.

Για μια στιγμή η Κόνι φάνηκε χαμένη στις σκέψεις της, ύστερα χαμογέλασε και ρώτησε: «Και ο δικός σου ο σύζυγος δεν έχει σχέση με τα χρηματοοικονομικά; Δεν ξέρω τι ακριβώς κάνει ο Τζον, αλλά ίσως είναι κάτι παρόμοιο».

«Θα δω τι μπορώ να μάθω. Ευχαριστώ». Η Μάντι ένιωσε

άσχημα που δεν ήξερε για την απόλυση. Θα πρέπει να ήταν δύσκολη περίοδος για τη Στέισι και την οικογένειά της.

Μετά το μεσημεριανό, όταν η δουλειά μειώθηκε και οι σερβιτόρες της πρώτης βάρδιας ετοιμάζονταν να φύγουν, η Μάντι πήγε να βρει τη Στέισι που έκανε τις τελευταίες αγκαριές προτού φύγει. Τύλιγε μαχαιροπίρουνα με πετσέτες φαγητού και τα στοίβαζε σε ένα κουτί για να μπορούν να τα στρώσουν γρήγορα στην επόμενη βάρδια.

«Μιλούσαμε με την Κόνι Μπόιλ και μου είπε ότι ο Τζον απολύθηκε. Λυπάμαι, Στέισι, δεν είχα ιδέα».

Η Στέισι ένιωσε άβολα και απέστρεψε το βλέμμα. «Γενικά, αποφεύγω να το λέω. Ήθελα όμως να ρωτήσω αν υπάρχουν έξτρα βάρδιες που θα μπορούσα να κάνω τις επόμενες εβδομάδες. Ευχαριστώ να αντικαταστήσω όποια κοπέλα θέλει να πάρει ρεπό».

«Ναι, φυσικά». Η Μάντι μόλις είχε βγάλει το εβδομαδιαίο πρόγραμμα και ήταν φρέσκο στη μνήμη της. «Θέλεις να βοηθήσεις με το γιορτινό δείπνο; Θα χρειαστώ κι άλλη σερβιτόρα γιατί ο αριθμός των καλεσμένων ανέβηκε. Θα είναι όμορφη και ξεκούραστη βραδιά».

Η Στέισι έγνεψε με ευγνωμοσύνη. «Ναι, πολύ, ευχαριστώ».

«Τι δουλειά κάνει ο άντρας σου;»

«Ήταν αναλυτής σε εταιρεία χρηματοοικονομικών στη Βοστώνη. Πριν από μερικές εβδομάδες την εξαγόρασαν και έγιναν απολύσεις. Ο Τζον ήταν από τις πιο πρόσφατες προσλήψεις και δούλευε από το σπίτι, κι έτσι τον έδιωξαν. Έχει στείλει πολλά βιογραφικά αλλά όλες οι θέσεις που βρίσκει είναι στην πόλη».

«Δεν μπορώ να υποσχεθώ τίποτα, αλλά αν μου στείλεις το βιογραφικό του, μπορώ να το δώσω στον πρώην σύζυγό μου.

Τα κεντρικά της εταιρείας του είναι στη Βοστώνη, αλλά δουλεύει από τα γραφεία στο Ναντάκετ και έχει μια μικρή ομάδα εδώ. Δεν ξέρω αν χρειάζεται κάποιον, αλλά μπορώ να του δώσω το βιογραφικό του Τζον».

«Αλήθεια; Αυτό θα ήταν καταπληκτικό. Θα σου το στείλω απόψε κιόλας, όταν γυρίσω σπίτι».